

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 216/2015
11.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Соње Павловић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Љ.Л. и др, због продуженог кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези са чланом 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л. – адвоката В.Д. и браниоца окривљеног С.З. – адвоката Ј.Ћ., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 22.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2889/13 од 11.12.2014. године, у седници већа одржаној дана 11. марта 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани, захтеви за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.Л. – адвоката В.Д. и браниоца окривљеног С.З. – адвоката Ј.Ћ., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 1К бр.260/10 од 22.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2889/13 од 11.12.2014. године, у делу у којем се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтеви у осталом делу **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 1К бр.260/10 од 22.04.2013. године, окривљени Љ.Л. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 4 године, а за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ, казна затвора у трајању од 3 године, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 година.

Истом пресудом, окривљени С.З. оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 1. и 2. у вези става 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне, и то за кривично дело из члана 246. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 1 године, а за кривично дело из члана 348. став 1. и 2. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци и споредна новчана казна у износу од 150.000,00 динара, окривљени је применом члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца и споредну новчану казну у износу од 150.000,00 динара, при чему је истовремено одређено да је окривљени обавезан да новчану казну плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде и да ће суд, уколико је не плати у наведеном року, новчану казну заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара одредити један дан казне затвора.

Окривљени Б.Г. је истом пресудом оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године.

На основу члана 63. КЗ, окривљенима је у изречене казне затвора урачунато време проведено у притвору и то од 20.01.2010. године до 05.02.2010. године.

На основу члана 246. став 7. КЗ од окривљеног С.З. одузето је 160,26 грама нето масе ... и 18,22 грама нето масе ..., док је на основу одредбе члана 348. став 5. КЗ од истог окривљеног одузет пиштољ марке ... калибра ... мм.

На основу члана 512. ст. 1. и 2. ЗКП, у вези са чланом 246. став 7. КЗ, одузета је и опојна дрога ... у количини од 917,95 грама нето масе, а на основу члана 193. у вези са чланом 196. ЗКП, окривљени су обавезани да на име паушала плате износе од по 20.000,00 динара, те да на име осталих трошкова кривичног поступка плате, и то окривљени Љ.Л. износ од 32.000,00 динара, а окривљени С.З. износ од 57.490,00 динара, као и да солидарно окривљени плате износ од 31.400,00 динара, те да окривљени Љ.Л., С.З. и Б.Г. солидарно плате износ од 12.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2889/13 од 11.12.2014. године, одбијене су као неосноване жалбе окривљених Љ.Л. и С.З., изјављене преко браниоца, а пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 22.04.2013. године, у односу на ове окривљене потврђена.

Ставом II исте пресуде, усвојена је жалба окривљеног Б.Г. изјављена преко браниоца, па је у односу на овог окривљеног пресуда Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 22.04.2013. године укинута и предмет у овом делу враћен првостепеном суду на поновни претрес и одлуку.

Против наведених правноснажних пресуда, захтеве за заштиту законитости поднели су:

-бранилац окривљеног Љ.Л. – адвокат В.Д., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1.) и 2.) ЗКП), конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, те због, како то произилази из садржине захтева, битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11.) и 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање;

-бранилац окривљеног С.З. – адвокат Ј.Ћ., због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1.) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП), конкретно због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, те због, како произилази из садржине захтева, погрешно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио по примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је након оцене навода изложених у захтевима за заштиту законитости, испитавши законитост првостепене пресуде и радња предузетих у редовном кривичном поступку до доношења пресуде у смислу члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС", број 72/11) нашао:

Захтеви су неосновани, у делу у којем се односе на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, док су у осталом делу недозвољени.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, бранилац окривљеног Љ.Л., пре свега, у захтеву истиче да се правноснажна пресуда заснива на налазу и мишљењу вештака – графолога С.М. од 02.02.2010. године, у коме се наводи да је окривљени Љ.Л. највероватније написао бројеве 257 и 488 на пакетима ..., и поред тога што су пакети на којима су написани бројеви 488 издвојени из списка решењем Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 27.03.2012. године, те се нису могли користити као доказ, а због чега ни вештак – графолог, није могао вештачити број 488.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева за заштиту законитости нису основани. Ово стога што је из списка предмета видљиво да је стални судски вештак – графолог С.М. извршио вештачење рукописа окривљеног Љ.Л. у односу на бројеве "257" и "488" на пакетима ... чије су фотографије биле предмет вештачења дана 02.02.2010. године, дакле, две године пре доношења решења Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 24.05.2012. године, којим су из списка предмета, између осталог, издвојени сви предмети – криминалистичкотехничка документација са фотографијама, који се односе на

пакете са ознаком 488 као и привремено одузети предмети пронађени у кући Д.С. који се односе на пакет обмотан селотејп траком са натписом 488. Након доношења овог решења, Виши јавни тужилац у Панчеву је дописом Кт 11/10-12 од 03.09.2012. године изменио оптужницу у погледу чињеничног описа и правне квалификације дела тако што је, сагласно решењу Вишег суда у Панчеву К бр.260/10 од 24.05.2012. године, окривљеном Љ.Л. ставио на терет да је крајем децембра месеца 2009. године окривљеном С.З. предао, ради даље продаје, једну ПВЦ кесу у којој су се налазила два мања пакета опојне дроге ..., прецизирајући да је ... била умотана у ПВЦ фолију и облепљена селотејп браон траком на којој је исписао бројеве "257", па када се има у виду и чињеница да је диспозитив првостепене пресуде у овом делу идентичан прецизираној оптужници, то је очигледно да се правноснажна пресуда не заснива на делу налаза и мишљења судског вештака – графолога у делу у којем се односи на број "488", како се то неосновано истиче у захтеву за заштити законитости браниоца окривљеног Љ.Л.

Наводима захтева истог браниоца указује се на исту битну повреду одредаба кривичног поступка (из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП) и с тим у вези истиче да је судски вештак – балистичар Р.М., уместо да размотри предмет вештачења – 2 ручне бомбе, налаз и мишљење засновао на вештачењу записника, односно фотодокументације која се налази у списима, те на исказу криминалистичког техничара, који није судски вештак, те да се, према томе, правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се према одредбама Законика о кривичном поступку не може засновати.

Изложени наводи захтева су неосновани, обзиром на чињеницу да је судски вештак – балистичар Р.М. у свом исказу датом на главном претресу објаснио да је приликом вештачења извршио преглед фотодокументације и записника сачињених од стране криминалистичке технике о активирању бомби од стране тима који је вршио активирање ради уништавања бомби, па како је, дакле, предмет вештачења био уништен, то је судски вештак – балистичар Р.М. могао дати свој налаз и мишљење само на основу наведене документације, сачињене од стране овлашћених лица МУП-а РС. Такво вештачење, одређено наредбом суда, нема ни формалних ни садржинских недостатака због којих би се могло сматрати незаконитим доказом.

Неосновани су и наводи захтева истог браниоца, којима се истиче да недозвољен доказ у смислу одредаба ЗКП представља и исказ криминалистичког техничара, обзиром да криминалистички техничар, како се наводи у захтеву, није судски вештак.

Из списка предмета произилази да је криминалистички техничар Ј.В. саслушан у поступку пред првостепеним судом у својству сведока, у односу на чињенице које је уочио приликом прегледа бомби и пиштоља који је он, као овлашћено – стручно лице МУП-а РС, извршио и о прегледу сачинио записник. Те чињенице су од значаја за утврђивање исправности оружја чије је држање предмет извршења кривичног дела. Сведок је прописно упозорен и испитан од стране суда и странака, те његов исказ ни формално ни по садржини нема недостатака који би довели у питање законитост овог доказа. Стога је неоснована

тврдња браниоца да је исказ овог сведока незаконит доказ на коме се не може засновати пресуда.

Најзад, неосновано се наводима оба захтева за заштиту законитости указује да је правноснажна пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, јер је заснована на транскриптима телефонских разговора вођених 07,08. и 09. јануара 2010. године између окривљених Љ.Л. и Б.Г., те између окривљених Љ.Л. и С.З., те да су ови транскрипти прибављени супротно одредбама чланова 504е и 504з став 4. ЗКП, и да су стога морали бити изузети из списка на основу члана 337. став 3. ЗКП, важећег у време предузимања ових радњи и доношење првостепене пресуде ("Службени гласник РС", бр. 58/04 ... 76/10).

С тим у вези, у захтевима за заштиту законитости се истиче да је Апелациони суд у Новом Саду, као другостепени, правилно укинуо првостепену пресуду у односу на окривљеног Б.Г., управо из разлога што је пресуда у односу на овог окривљеног заснована на садржини телефонских разговора између окривљених Љ.Л. и Б.Г., и то на транскриптима разговора који су вођени 07, 08. и 09. јануара 2010. године, иако је надзор и снимање телефонских разговора окривљеног Б.Г. наложено тек наредбом за снимање од 11. јануара 2010. године, а због чега се, према наводима браниоца окривљеног Љ.Л., поставља питање дозвољености коришћења ових транскрипата као доказа у односу на окривљеног Љ.Л. У захтеву браниоца окривљеног С.З. истиче се да се у наредби истражног судије Окружног суда у Панчеву Кри бр.6/09 од 29.12.2009. године, којом је проширена наредба Кри бр.6/09 од 25.11.2009. године на окривљеног С.З., само наводи да постоји основана сумња да је окривљени извршио кривична дела из члана 367. и 359. КЗ, при чему ова наредба не садржи никакво образложење, што је супротно одредбама чланова 504е и 504з став 4. тада важећег ЗКП.

Изложени наводи захтева су неосновани, из следећих разлога:

Одредбом члана 504е ЗКП, који се примењивао у време издавања спорних наредби, и то ставом 1, прописано је да на писмени и образложени предлог јавног тужиоца, истражни судија може наредити надзор и снимање телефонских и других разговора или комуникација другим техничким средствима, као и оптичка снимања лица за које постоје основи сумње да је учинило кривично дело из члана 504а Законика. Ставом 2. истог члана, прописано је да се мере из става 1. изузетно могу одредити и ако постоје основи сумње да се припрема неко од кривичних дела из члана 504а Законика, а околности случаја указују да се на други начин кривично дело не би могло открити, спречити или доказати или би то изазвало несразмерне тешкоће или велику опасност, док је ставом 3. прописано да мере из става 1. одређује истражни судија образложеном наредбом, у којој се наводе подаци о лицу према којем се мера примењује, основи сумње, начин спровеђења, те обим и трајање мера.

Како је у конкретном случају истражни судија Окружног суда у Панчеву издао наредбу о надзору и снимању телефонских и других разговора између окривљених Љ.Л. и С.З. због постојања основа сумње да су извршили кривично дело наведено у члану 504а тач. 1, 2. и 3. ЗКП, те обзиром да су наредбе

истражног судије Кри бр.6/09 донете 25.11.2009, 14.12.2009, 11.01.2009. и 29.12.2009. године у односу на окривљеног Љ.Л., а дана 29.12.2009. године проширене и на окривљеног С.З., имајући у виду да наведене наредбе садрже све податке прописане одредбом члана 504е став 3. ЗКП, то су наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Љ.Л. и С.З. у делу којим се указује да ови транскрипти представљају недозвољен доказ, оцењени неоснованим.

При томе чињеница да је првостепена пресуда у односу на окривљеног Б.Г. укинута јер се заснива на транскриптима разговора овог окривљеног са окривљеним Љ.Л. од 07, 08. и 09. јануара 2010. године, није од значаја, како се то неосновано истиче у захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених. Ово због тога што је извођење доказа увидом у транскрипте телефонских разговора између окривљених Љ.Л. и Б.Г. засновано на постојећој законској наредби према окривљеном Љ.Л., па је овај доказ несумњиво законит доказ у односу на њега. Због оцене садржине ових разговора у односу на окривљеног Б.Г., другостепени суд је укинуо првостепену пресуду само у односу на окривљеног Б.Г., па то није разлог због кога би се овај доказ могао сматрати незаконитим у односу на окривљеног Љ.Л.

Из изнетих разлога, захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених, у делу којим се указује на постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, одбијени су као неосновани, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

У осталом делу захтеви бранилаца окривљених одбачени су као недозвољени, из следећих разлога:

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног Љ.Л. истиче да је Виши суд у Панчеву, у доказном поступку, повредио право на одбрану окривљеног јер није прихватио предлог одбране да се изврши ДНК анализа биолошког материјала који је пронађен на паковањима опојне дроге и да се овај материјал упореди са биолошким материјалом Љ.Л., дакле указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. У истом захтеву истиче се да је првостепена пресуда неразумљива, да су разлози пресуде међусобно у супротности, те да је остало нејасно у коју верзију догађаја првостепени суд верује и из којих разлога, односно да је нејасно и необразложено због чега суд верује одбрани окривљеног С.З. у делу који се односи на кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 2. КЗ, те се дакле указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11.) ЗКП. Захтевом се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, истицањем да су разлози првостепене пресуде у којима се наводи због чега се не верује одбрани окривљеног Љ.Л. неразумљиви и у супротности са наведеним доказима у делу који се односи на садржину телефонских разговора окривљеног Љ.Л.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.З., у преосталом делу, наводи се да су и првостепени и другостепени суд постојање битног елемента кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ – намере да се опојна дрога набави и држи ради продаје, утврдили искључиво на основу садржине

комуникација добијених применом посебних мера, дакле оспорава се садржина телефонских комуникација, а што представља чињенично питање, а не питање дозвољености доказа, како се погрешно наводи у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног С.З.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, прописани су услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости, и то пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом (повреда закона из члана 74, члана 438. став 1. тач. 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП).

Имајући у виду да се у преосталом делу, захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених правноснажне пресуде побијају због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11.) и 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, те због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, које повреде нису прописане одредбом члана 485. став 4. ЗКП као разлог по ком окривљени преко свог браниоца може поднети овај ванредни правни лек, то је Врховни касациони суд у преосталом делу захтеве бранилаца окривљених одбацио као недозвољене.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2.) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.